

بخشی از پیام نوروزی رهبر فرزانه انقلاب

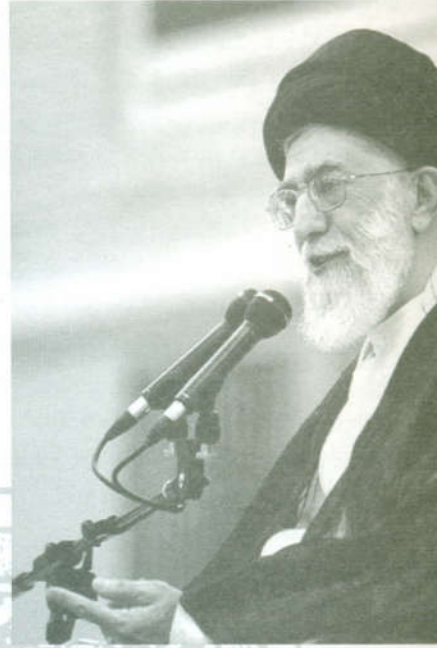
امسال، در سایه نام و یاد پیامبر، درس‌های ایشان را مرور کنیم.

♦ در این مقطع زمانی، یاد و نام مبارک پیامبر اعظم از همیشه زنده‌تر است؛ و این یکی از تدابیر حکمت و الطاف خفیه الهی است. امروز امت اسلام و ملت ما بیش از همیشه به پیغمبر اعظم خود نیازمند است؛ به هدایت او، به بشارت و انذار او، به پیام و معنویت او، و به رحمتی که او به انسان‌ها درس داد و تعلیم داد. امروز درس پیغمبر اسلام برای امتش و برای همه بشریت، درس عالم شدن، قوی شدن، درس اخلاق و کرامت، درس رحمت، درس جهاد و عزت، و درس مقاومت است. پس نام امسال به طور طبیعی، نام مبارک پیامبر اعظم است. در سایه این نام و این یاد، ملت ما درس‌های پیغمبر را باید مرور کند و آن‌ها را به درس‌های زندگی و برنامه‌های جاری خود تبدیل کند. ملت ما به شاگردی مکتب نبوی و درس محمدی صلی الله علیه و آله افتخار می‌کند. ملت ما پرچم اسلام را در میان امت اسلامی با استقامت و استحکام برافراشته است؛ سختی‌ها را تحمل کرده است و کامیابی‌های حضور در این میدان شرف و افتخار را دیده است و به فضل الهی، کامیابی‌های بیشتر در راه است.

♦ ما درس اخلاق پیغمبر، درس عزت پیامبر اعظم، درس علم‌آموزی و درس رحمت و کرامت و درس وحدتی که را ایشان به ما داد و درس‌های زندگی ماست، باید در برنامه‌ی زندگی خودمان قرار بدهیم.

♦ امروز دولتی مصمم و خدمتگزار در وسط میدان، با مردمی آماده به کار و سرشار از امید، و با جوانانی پُرشور و با استعداد، در این سبزمین حضور دارند و این نوید بزرگی برای آینده کشور و ملت ماست.

♦ از خداوند متعال خواهیم که روح مطهر پیامبر اعظم را از ما خشنود کند و برکات خود را به آن پیامبر رحمت و عزت و به امت او روزبه‌روز افزون فرماید و قلب مقدس ولی عصر (ارواحنا فداه) را از ما شاد کند و ما را در پی‌موندن این راه دشوار موفق و مؤید بدارد، و روح شهیدان عزیز و روح مطهر امام بزرگوار ما را در جوار اولیاء و بندگان صالحش، سرشار از نعمت خود قرار دهد.

افراط و تفریط در نوع برخورد با پدیده‌های نو

معمولاً در برخورد با پدیده‌های نو که امکانات جدیدی را به خصوص در زمینه ارتباطات و اطلاع‌رسانی در اختیار ما می‌گذارند، دو نوع برخورد افراطی و تفریطی وجود دارد: کسانی چنان دل‌باخته و خودباخته می‌شوند که گویی این اوج کمال انسانی است و کسانی که از این وسایل و فن‌آوری‌ها بهره‌مندند، کامل‌ترین انسان‌هاوند و باید در حد پرستش به آن‌ها احترام گذاشت. دسته دیگری هم در جهت تفریط، به بهانه‌های مختلف، از جمله این که از این وسایل استفاده‌های غلط و سوء استفاده می‌شود، آن‌ها را تحریم می‌کنند و می‌گویند چون کفار این‌ها را اختراع کرده‌اند یا چون از این‌ها استفاده‌های نامطلوبی در جهان می‌شود، باید از آن‌ها پرهیز کنیم؛ اما هر دوی این سخن‌ها نادرست است.

نعمت‌های خدا را چه کفار به دست ما بدهند و چه مؤمنان، وسیله‌ای برای آزمایش من و شما است. باید نعمت را قدر دانی و از آن در راه درست استفاده کرد. از آن طرف هم اگر فکر کنیم که این اوج کمال انسانی است و کسانی که چنین وسایلی را در اختیار دارند، کامل‌ترین انسان‌ها در انسانیت هستند، اشتباه است. همه نعمت‌های دنیا وسیله آزمایش است؛ شمشیر دو دم است: هم می‌شود از آن استفاده درست کرد هم استفاده نادرست؛ حتی مقدس‌ترین علوم هم از جهتی که مفاهیمی در ذهن، و قابل نقل و انتقال و تعلیم و تعلم است نیز کمال نهایی انسان نیست؛ کیفیت بهره‌برداری از آن‌ها مآلک است؛ چه رسد به ابزار بی‌جان و اختراعاتی که خود بشر انجام داده و وسایلی که برای زندگی مادی‌اش فراهم کرده است. این‌ها نه نجس، پلید، دوراندختنی و طرد کردنی است و نه بسیار مقدس، مطلوب و پرستیدنی؛ بلکه وسایلی برای آزمایش است، منتها هر قدر این وسایل بیشتر باشد، هم امکان ترقی، صعود و عروج بیش‌تر است و هم امکان تنزل و سقوط. وقتی که وسایل کم‌تر باشد، هم عروج و صعود محدودتر است و هم سقوط و نزول.

پدیده‌های امروزی و مسئولیت ما

درباره وسایلی که جدیداً کشف شده وظیفه ما این است که اولاً خودمان چگونه از این وسایل بهتر استفاده کنیم و ثانیاً نسبت به جامعه چه راهی را برگزینیم که استفاده مطلوب از آن بیش‌تر شود و جلوی مفاسدش تا حد امکان گرفته شود؛ یعنی ببینیم خودمان شخصاً برای مقاصد مشروع خودمان چه استفاده‌های بهتری می‌توانیم بکنیم و هم چنین با توجه به مسئولیتی که در قبال جامعه داریم، چه کار کنیم که عموم مردم هر چه بیش‌تر از این وسایل به شکل صحیح استفاده کنند؟ این مسئولیتی است که ما به عهده داریم؛ وگرنه برخورد منفی و طرد آن‌ها و این که بگوییم باید به کلی از این‌ها جلوگیری کرد و نباید چنین چیزهایی وجود داشته باشد، کار درست و معقولی نیست. چه بخواهیم و چه نخواهیم، این وسایل وجود خواهد داشت و گسترش هم می‌یابد. از آن طرف، نباید هم بی‌تفاوت از کنارش بگذریم و بگوییم: بالاخره این واقعیتی است که وجود دارد و مردم هم به صورت‌های مختلفی (غلط یا درست، مناسب یا نامناسب) از آن استفاده خواهند کرد. پس ما چه کاره‌ایم؟ مگر ما مسئولیتی نداریم؟ مسئولیت ما در جامعه این است که سعی کنیم راه استفاده مشروع از همه وسایل جدید بیش‌تر باز شود و تا حدی که ممکن است، کاری کنیم که از مفاسد آن کاسته شود.

اینترنت: بهترین وسیله برای معرفی اسلام به دنیا

یکی از این مسایل که امروز برای ما مطرح است، همین وسایل اطلاع‌رسانی جدیدی است که یک شاخه‌اش اینترنت است این بهترین وسیله‌ای است که می‌توانیم اسلام را با کم‌ترین هزینه به وسیله آن به دنیا معرفی کنیم؛ دنیایی که تشنگان شناخت حقیقت در آن کم نیستند. ما - با توجه به کمبود امکانات و نیرویی که داریم - اگر نمی‌توانیم حضوراً نیازهای دنیا را برای شناختن اسلام، تشیع و حقایق برطرف کنیم، با استفاده از این وسیله می‌توانیم رسالت خودمان را به جهان ابلاغ کنیم و تکلیف شرعی‌مان را که معرفی اسلام است، به انجام برسانیم.

